

каво се разкрие изманата. А за построаването на радното — не се бой. Ние ще ти помогнем. Вернеръ и Валтеръ ще се съгласят скоро.

— Добре, но кога ще работим? — попита Петъръ нерешително. — До утре заранъ трябва да е готово.

— Е, тогава ще работимъ презъ нощта, момчета!

— Разбира се! — и другитъ веднага се съгласиха съ вълторъ.

— И сигурно ще можемъ да работимъ при нощта деля. Най-напредъ, трябва да получимъ отъ нея паритъ, следъ това ще разкажемъ цялата история на Валтеръ и Вернеръ.

— Доизвикаме, татко! — извика Сашо на баша си въ работилницата и следъ това тримата се отправиха къмъ дома на лелята, и като стигнаха, позвъниха. Леля Роза още полусънна имъ отвори.

— Е, Сашо, разбира се, все ти трябва да ме разбудявашъ отъ сънъ. Каква беля си направилъ пакъ, а?

Сашо разправя случката съ всички подробности и съобщава на леля си своитъ планове. Следъ малко доумнение тя издава паритъ и обеща на момчетата да ги пусне въ къщата си точно въ дванадесетъ часа презъ нощта.

Момчетата си отидоха много доволни. Тя отидоха при Вернеръ и Валтеръ и обясниха и на тяхъ цялата работа. Момчетата се съгласиха да помогнатъ на Руди. Всички купиха отъ опашка да купятъ нужнитъ материали. Купиха: жила за антената, 200 метра специална телъ, една дървена манаричка дълга 15 сантиметра, единъ кондензаторъ, единъ детекторъ — кристалъ и една слушалка. Сашо взе частитъ съ себе си вкъщи. Той обеща да донесе и ключи, чукъ, сараделъ и всичко друго, което ще имъ бъде нужно.

Преди да се раздѣлятъ, Руди каза: — Значи всички въ дванадесетъ часа предъ къщата на леля Роза?

— Но къде живѣе тя? — попитаха Валтеръ и Вернеръ.

— Ахъ да, щѣлъ да забравя, — извика Сашо и имъ каза адреса на леля си. — Ще можете ли да се изкъмнете отъ къщи? Нали въ 12 часа закъмчатъ портитъ? У насъ е лесно. Ще се прокъматъ презъ прозореша на работилницата.

— У насъ пакъ винаги има резервенъ ключъ въ кутненикитъ долетъ, — зевна Руди.

— Голѣмата ми сестра има ключъ и азъ ще го взема отъ нея, — каза Петъръ, — та нѣма да ме издаде.

Вернеръ пакъ каза: — Синьтъ на портiera е мой приятелъ. Той ще ми даде ключъ.

А Валтеръ живѣеше въ партеръ и също събѣташе да се изкъматъ презъ прозореша. Така момчетата разрешиха и тази нощна за-

дача. Петниката се раздѣлиха и всички си отидоха вкъщи.

Руди пакъ бѣше въ весело настроение и се сви вкъщи съ голѣмъ вълнитъ. Довѣдъ го много, когато видѣ, че няматъ гости: чичото и лелята. Той ги обичаше много, но днесъ бѣха дошли не много намерене. Ами, ако не си отидатъ до 12 часа? Какъ да се изкъмне тогава отъ вкъщи? Отъ страхъ той пакъ изгуби вълнитъ си. На масата бѣше пакъ тиятъ и задълбоченъ въ себе си, както на обѣда. Майката отъ арена на арена двърляше погледъ на него и си правеше разни догадки. Но тя не искаше още да пита. Тя бѣше на мнение, че и децата покъсно трябва да няматъ малко грижи. А, че Руди не бѣше боленъ, това тя забеляза веднага.

Следъ като се навечери, Руди стана отъ масата, каза на всички лека нощъ и си отиде въ стаята. Дветъ му сестричета спѣха въ съседната стая. Руди не се съблече. Той взе любимата си книга, седна на кровати, постави часовника до себе си и зачака за стотенъ пътъ „Робинзонъ“. Въ десетъ часа се умори.

„Една-две минути мога спокойно да си поспя“, — си помисли той и се проспа на кровати.

Следъ малко той се събна. Единъ погледъ върху часовника: бѣше единадесетъ и половина. Той скочи отъ леглото, приближи се до вратата, поогледа я малко и се услыша. Невинна гоститъ не бѣха си отишли още. Положението му бѣше ужасно. Той не се изръдна вече отъ вратата и все се услышаваше. Следъ няколко минути той чу какъ леля Маря каза: — Ехъ, пакъ стана късно. Мисляме утре сутринъ да направимъ една малка екскурзия, затова искаме да си легнемъ днесъ малко по-рано. Руди си отидѣше. Значи асе пакъ ще си отидатъ преди дванадесетъ. Но нима доста време докато си отидоха, Руди почака докато родителитъ му си лягнаха и следъ това се прокъмна въ кутненик. Той намери скоро ключа, отвори полета вратата, затвори я пакъ така тихо и предпазливо по чорапки спѣха по стълбикъ, като държеше обувкитъ си въ ръка. Когато се намери на улицата, църковния часовникъ удари дванадесетъ пикти. Тогавъ Руди събра всички сили и бѣжиковно стигна предъ къщата на леля Роза. Той намери приятелитъ си и дори лелята събрани на портата. Сашо бѣше донесълъ всичко необходимо въ единъ грамъденъ пакетъ.

Качиха се горе. Леля Роза остави кутненикитъ си не тѣжно разположение. Тамъ биваше да шалетъ и хрещетъ, колкото си искатъ. Тя се зловонка усърдно за работата. Руди имъ показа, следъ това провървеше и удобрѣваше. На Сашо възложиха да приготви джикитъ за кутненикъ и после да ги съблочи. Вернеръ умѣеше да рисува, а не го биваше много за технически работи, затова му дадоха